

Herredr. John Scharffenberg,

O.S.L.C.

På egne og andres vegne takker jeg Dem hjerteligst for den greie og fritt-talende måten De bragte våre meninger og opplysninger til offentlig kjennskap på. For de av oss som synes seg hensatt til de tapte skansers front, betød Deres ord et glimt av en forståelse som vi ikke har merket på lenge ---.

I første rekke for å takke Dem for dette, i annen rekke for å tilstille Dem nye opplysninger, skriver jeg etter en gang til Dem. Mitt brev er ennvidere fremskyndet av den situasjon som er oppstått ved hr. o.r. sakf. S o l h e i m s angrep på Dem i Morgenbladet. Da han der oppfordrer Dem til å offentliggjøre Deres kilder m.v. mener jeg meg tilpliktet å opplyse Dem om sakens nærmere detaljer. Navnene på de kommunister som har opptrådt som hverver er det selvsagt ikke mulig å skaffe, da de i hvert tilfelle har opptrådt anonymt. Hvad derimot frontkjemperne angår så er det hittil tre stykker som er kommet til vårt kjennskap, og som hvis De finner det nødvendig, vil få beskjed om å opsøke Dem. Jeg går da ut fra at deres navn ikke blir offentliggjort eller kommer til kretsers kjennskap som kan bety noen fare for dem det gjelder. Av egne og andres erfaringer vet jeg at å rote i disse saker er som å stikke handen i et hvepsebol. Attentataffæren mot forstkand. V o g t viser for øvrig at enkelte ikke viker tilbake for de mest ytterliggående midler. Vi har mere enn god grunn til å tro at den historien gjemmer mere enn politiet har, eller kanskje ønsker å ha anelse om. Jeg går forøvrig ut fra at en av mine venner som er blitt bedt om å oppsøke Dem har orientert Dem nærmere om disse ting. Tross alt vil vi selvsagt være villige til å gjøre alt for ikke å bringe Dem i noensomhelst uleilighet for vår skyld. Forutsetninger er dog at en konferanse kan arrangeres i en eller annen form.

I mitt første brev streift jeg inn på forholdet ang. kommunistene blant betjenter og tjenestemenn i konsentrasjonsleirer og fengsler. Jeg skylder da å opplyse at ved hverværende anstalt har en rekke av disse elementer byttet stilling etter offentliggjørelsen av Deres artikkel. De er praktisk talt uten undtøkelse gått over i tollvesen, militærpoliti, og vaktmannskaperne ved Hærens Hovedarsenal på Grorud. I sistnevnte tilfelle etter sigende sogar i overordnet stilling! Man kan si om kommunistene hvad man vil, menade vet hvad de vil!

Et annet tema som jeg også berørte var kommunistenes fabelaktige evne til å få sine argeste motstandere til å utføre det vesentlige grovarbeide for seg. Et par eksempler kan kanskje være av interesse:

1.) Den tyske artillerisjef for avsnittet Holgeland - Lofoten, ble i juni 1945 arrestert av Det norske militærpoliti i Bodø. Arrestasjonen skjedde etter anmeldelse fra norske kommunistiske provokatører i den tyskerleir hvor artillerisjefen var leirsjef. Grunnlaget for arrestasjonen var angivelig fangemishandling og underslag av beslaglagt brennevin! Han var etter arrestasjonen avvekslende til forhør hos militære og sivile instanser, og ble her sjikanert og hånet på alle mulige måter. Tiltross for han led av dysenteri og ikke var istand til å spise på over en uke, fikk han ingen medisiner eller lagetilsyn. Etter lengere tids forløp ble han kalt til forhør hos russerne som hadde forlangt ham utlevert, Det viste seg da at de ingen anklager hadde mot ham, men bare var inninteressert i at han reiste tilbake til den russiske zone hvor forøvrig hans familie oppholdt seg. De var til det ytterste høflig mot ham, og var meget forpørnet over den overlast han hadde lidt. Jeg vil her innskytte at han

både før og under krigen hadde vært en varm og opriktig Norgesvenn, han var bl.a. ar. i norsk historie ved universitetet i Kiel, og han uttalte selv etter kapitulasjonen et opriktig hap om at det måtte lykkes Norge å holde seg utenfor fremtidige forviklinger. Men etter disse ukene i Bodø Kretsfengsel var han som forvandlet, og russerne hadde fyrt dyktig under hans voksende hat og forakt under deres konferanser. Etter han var løslatt, og før han reiste til Tyskland, sendte han meg et illegalt brev. Han sier der at han var tilbudt en interessante stilling, og at han tenkte å akseptere. Avslags "stilling" det var kan vel selv Det Norske L.A. forstå når en vet at man hadde deltatt i planleggelsen av alle kystbatterier, og utført en stor del av de artilleritopografiske grunnlag for beskyttelsen av Narvik og Trondheimsfjorden!

2.) I jli 1945 arresterte Det Norske M.F. i Bodø et medlem av en tysk generalstab i Nord-Norge. Anmeldelsen var foretatt av kommunistiske provokatører, og grunnlaget for arrestasjonen var den vanlige påstand om fangemishandling, samt at han var Sturzbannführer i Allgemeine SS og hadde tjenestegjort i SS Hauptamt i Berlin. Russerne krevde ham utlevert. Etter å ha sittet flere måneder i fengselet og vært gjenstand for den vanlige sjikane, samt frastjålet alle private eiendeler av Militerpolitiet(!), blev han utlevert til russerne i Tromsø. Ad forskjellige veier fikk jeg senere hilsen fra ham, og det viste seg her som i forrige tilfelle at det var langt andre ting russerne var interessert i en fangemishandlinger. Og det finner jeg meget trolig når jeg vet at man hadde utarbeidet en rekke tekniske og taktiske detaljer for en organisert Wehrwolfbewegung i Finnmarken og Finnland. Han var iøvrig dosent i russisk ved universitetet i Berlin og hadde vært tolk for Ribbentrop under Molotovs besøk i Berlin i 1940. I sin hilsen sa han forøvrig at russerne ville gjerne beholde ham i sin Zone, og hadde stilt ham gode utsikter.

Jeg mener at disse to eksempler blant mange gir et karakteristisk bilde av kommunismenes måte å arbeide på. De fikk ved sine mangvrer disse to karene som i parentes bemerket ikke var det spor pro-russisk innstilt, heller det motsatte, til å hate et land som hittil hadde vært russisk-ållierte, og fik dem til å stille den sum av vilen og erfaring de satt inne med til sin disposisjon. Og hvad fikk nordmennene? Jo, de fikk fornøien av å arrestere tyskere etter hvert som russerne pekte på dem. Og det var jo det herligste som man kunne tenke seg den gangen!

En parallell til dette, omenn i en noe annen form har vi i kom. opptreden under "rettsoppgjøret" i Norge. På grunn av lasten av 5 års okkupasjon; og ved de daglige propagandasdrypp fra London var folket kunstig og naturlig opphisset. Da så "freden" kom var det naturlig at denne opphisselse slo ut i lys lue, og kanskje antok noe ekstrem karakter. På grunn av de ting som var skjedd, både de virkelige og de løgnaktige påstande, skrek folk på revn og røien. Det var nu klart at det parti som i sin propaganda kunne love den hurtigste og nærreste avregning med "forraderne", hadde de største sjanser ved det kommende valg. Og der ledet kom. stort, skjønt de var slett ikke dårlig sekundert av Venstre og det nystartede partiet med ingen ringere enn Kristus på plakaten! Da valget var forbi satt kommunismene inne med en bra gevinst av tilhengere som de nettop hadde vunnet på disse premisser. Hvordan var nu stemningen hos oss? Etter de første ukers læmelse og overbærende likegyldighet begynte fjelle serne å gå over til bitterhet og ergrelse. Nå skulle man kanskje tro at dette hat i første rekke var vendt mot nettop kommunismene. Men det var det ikke. Fra deres side hadde vi aldri ventet noe annet, de var jo nettop dem vi hadde kjempet mot. Mot de andre var det hatet vendte seg. Og forakten. Ikke så meget for det de gjorde mot oss, som for deres usigelige dumhet! Og nu blåste Furubotten stopp for sine opphisselsescenter, og lot sine små sendebud tre i virksomhet. Fønt smått og forsiktig. Senere mer åpent og frekt. Tonen var stort sett overalt den samme: -Der kan dere se; de som skulle ha grunn for

3.

å være takknemmelig for deres innsats; de håner dere aller mest. Vi vil bare at lederne skal straffes fordi de har forført dere. De andre bør slippe ut;--- osv. Enkelte bet på, men ikke mange. Imens er tre år gått, og utviklingen har ført det hele derhen at altfor mange ved lesningen av Deres artikkel i Morgenbladet, utbrøt:- Til helvete med hele Norge, vi løfter ikke en finger for det, la russerne ta det.-- For de av oss som har kjent disse karer fra den dagen de fulle av offervilje meldte seg til fronttjeneste mot det de trodde var fienden, eller trådte utav kameratflokk og inn i NS, og fram til idag, åpner disse ord en avgrunn av nasjonal ulykke og tragedie.

Slik er situasjonen i dag, og den forverrer seg og nærmer seg sitt klimaks for hver time som går. Ingen andre enn landets indre og ytre fiender høster fordeler av det. Og det er ikke bare i Norge at man er opmerksom på dette. De andre land som har hatt nogenlunde det samme problem, har forlengst tatt skritt til å løse det. Om det skyldes at disse land har større sans for de realpolitiske forhold, eller er mindre befenkt med nasjonal fariseisme, skal jeg ikke uttale meg om. Men et er sikkert. Vi er i disse dager i den grad overveldet av det utrolige hykleri som presteres, at vi knapt kan finne uttrykk for det med normale vendinger. Det kan være fristende å nevne noen av de mest åpenbare eksempler: Red. Skavlan figurerte for en tid siden sammen med en del likesinnede med sitt navn under ett opprop om ikke å vise undfallelse ved gjennomføringen av dødsdommene under "rettsoppgjøret". Det var vel og bra. Det er sannsynligvis hans mening, og den står det ham fritt å ha. Selv om han burde skamme seg når han snakker om "det knivskarpe skille mellom det nasjonale uverdige og de som sto fast", og samtidig tenker på sine ledere av 7, 10 og 14 juni 1940. De var ikke akkurat holdt i noen isfrontens ånd. Men hvordan han kan forene dette med å agitere for ekskusjonenes ophør i Hellas det går langt over vår begripelse. La det straks være sagt. Jeg mener også absolutt at de bør slutte å skyte sine landsmenn derborte. Det er bare et tegn på svakhet, og fører aldri til noe annet en blodhevn. Men la oss tenke oss at en eller annen udisiplinert frontkjemper slenger en håndgranat i bilen til herr G u n d e r s e n! I parentes bemerket er det mange av oss som undres over at ikke det er blitt gjort forlengst, og vi kan bare forklare det med den absolute parole om undlatelse av vold som Q u i s l i n g gav i mai 1945, og som senere gjentakne ganger har vært repetert innen våre rekker. Denne parole var forøvrig et resultat av den beslutning som fikk ham og hans ministre til å avslå tyskernes tilbud om ferdigoppsatte enheter i form av frivillige, noe som kanskje kunne gitt oss en bedre forhandlingsstatus enn den vi har idag. Men for å vende tilbake til forannevnte mulighet, så er jeg ikke det ringeste i tvil om at en slik handling fra vår side ville resultert i at samtlige av de hittil endelig dødsdømte ville blitt skutt omgående. Akkurat som i Hellas. Hvor mange ville da ha protestert?

Når det gjelder henrettelser og forfølgelser i andre land så blir våre hjemlige humanister aldri trett av å presisere at det er politiske fanger det går utover. Når det samme gjentar seg her på berget er det selvsagt bare "kriminelle individer" det går ut over. Selv lagmann N o r e m unnser seg ikke for å lyve i ett offentlig tilsvær til et insertat i bladet. Fedrelandsvennen, idet han sier at norsk lov ikke skjeldner mellom kriminell og politisk forbrytelse, Jeg anbefaler ham å lese lov om utlevering av forbrytere av 1908. Her er det tydelig i lovens prgrf. 3 ved fotnote henvist til strl. kap. 8, 9, 10, og 11, som svarende til det man kan regne som politiske forbrytelser.

Undtatt kom.avisene, er de aller fleste organer til stadighet fylt av jerimiader over tilstandene i landene bak jernteppet. Man skriker op om en Maniu, en Petkov og andre politikere som blir dømt enda det er klart at det de har gjort, har ene og alene vært

diktet av fedrelandskjærlighet. Men i Norge har vi nu i tre år drevet med de samme hekseprossesser, omenn i mindre målestokk. Hvorfor er det ingen som tør protestere her? Man skriker op om tvang ovenfor kunsterne i Sovjet, men glemmer å tilføie at vår statsdirigerte kringkasting har stilt Hamsun og Sinding på svarteliste fordi de tilfeldigvis hadde en annen mening om politikken enn det store flertall. Her viser Russerne sannelig en større toleranse enn nordmennene og danskene som ikke lar Helge Rosenvinge få synge fordi han var NS.

Det er leit å måtte si det, men alt dette utrolige hykleriet og nasjonale selvrosmanien, fyller oss med en slik motbydelighet mot alt som er norsk, at mange av oss ønsker å forlate dette landet for godt. Men ti ganger verre er den beviste svindel og tåkelegging som det hele "rettsoppgjør" har vært omgitt av. Og det gjelder ikke bare det norske oppgjør, men også det internasjonale. For bedre å belyse dette, vedlegger jeg en oversettele av et brev fra den amerikanske Nürnberg-erforsvarer til general C l a y. Det taler for seg selv. Og vi som kjenner og vet hvordan det har foregått hos oss, vi har rett til å trekke våre sammenligninger. Rettsløst har det vært. Fra øverst til nederst. Jeg sier her med hensikt øverst. For rent bortsett fra at Riksadvokaten ikke har undsett seg for å bruke en forfalsket gjengivelse av Kongens Tromsøproklamasjon, så stod "herrene" Nygårdsvoll, Koht og Ljungberg for kort tid siden i retten under bevisoptakelsen i Schanckesaken, og forklarte under eds ansvar at de aldri hadde sett det berømte kapitulasjonsdokument eller hørt om dets eksistens, ja det var endog dem som tvilte på om ikke det hele var et falsum. Nu er imidlertid Dr. jur. Ø v e r g a a r d i besittelse av et dokument som utvetydig beviser at de herrer statsråder ikke bare har sett avtaledokumentet, men til all overflødighet har kvittert herfor med sine navnetrekk! De kan være glade de ikke har vært medlemmer av NS, for da hadde de fått minst 8 år bare for måned. Nå vil de jo bare i høyden få en vennlig korreks for "uskyldig rettsvillfarelse eller interessebetont erindringsforskyvning!" Hvor rett hadde ikke Molke da han skrev: "Das Politische Verbrechen wird nur dann Bestraft wenn es Mislungen ist!"

De hr.dr. har uttallige ganger påvist det, og det er vel etter de siste offentliggjørelser kommet klart fram at de vestallierte hadde planlagt en besettelse av Norge eller deler derav. At tyskerne hadde de samme planer ferdige er noe som ligger i dagen. Hvis Hitler tenkte å støte fram mot den engelske kanal over Belgia og Frankrike for å opna de eneste forsvarsposisjoner som kunne sikre ham basiser nogenlunde for flyfaren, så var han nødt til enten å stole på at Norge og Danmark motsatte seg alvorlig et engelsk-fransk angrep, eller så selv å sikre seg den flankebeskyttelsen han behøvde. Det første alternativ var ikke til å stole på det vet vi nå; og det visste han den gangen, derfor valgte han den annen utvei. Resultatet kjenner vi. Det er også helt på det rene at det dokument som ble undertegnet ved herr Roscher-Nilsen fra norsk side, betød en absolutt og betingelsesløs kapitulasjon. Ellers hadde det aldri blitt spørsmål om å gi noen som helst inrømmelser. Da hadde det bare vært å erklære at 6 Div. opgav kampen. Forøvrig ble 6 Div. kapitulasjonsærklæring underskrevet på Bjørnefjell, hvilket til alt overmål bevise Tronheimsdok. gyldighet for hele landet. Dermed var Krigen de facto avsluttet i Norge. Jeg fremhever ikke dette for på noen som helst måte å ville undskylde de overgrep som både jeg og andre har gjort oss skyldig i. De kan bare forklares ved den ekstraordinære situasjon som opstod ettersom den politiske kamp ble skjerpet, og de stadige moralutglidninger som en mangeårig krig fører med seg. Men jeg vil presisere at i våre øyne var krigen slutt, og at regjeringen hadde opgitt kampen og bare reiste til England for sin egen sikkerhets skyld, samt for om mulig derfra å dirrigere handelsflåten på allierte hender, og forøvrig være ved hånden om krigen i Europa forøvrig mot all formodning skulle ta en annen vending, Tyskland imot. Og jeg tror jeg tør påstå at hadde ikke henvendelsene fra presidentskapet her hjemme ang. avsettelse av Konge

og Regjering^m gjort klart for dem at de nu måtte ta at val, enten seile og ev. synke, eller så se seg kastet av sitt eget folk, så ville det gått enda lenger før de hadde våget noen ny krigsærklæring ovenfor Tyskland. At Regjeringen valgte det første var både naturlig og ufarlig, og vi kan kanskje idag si; heldig. At det derimot skulle vært utslag av noe enestående politisk framsyn hos dens menn, tror jeg ikke. Det måtte i tilfelle være et framsyn som de både før og etterpå har manglet totalt.

Hvor man enn ser det så burde krigens både heldige og billige utgang for Norges vedkommende, ha tilskyndet disse menn til å vise en ganske annen takknemlighet ovenfor forsynet enn hittil har vært tilfelle. Istedetfor å kaste seg på sin høie hest og flyte ut i et nasjonalfarissæisk hav av svada over sine egne heltegjerninger, samtidig som de styrtet ti-tusener av sine landsmenn ut i ulykke, burde deres påståtte politiske fremsynthet fått dem til å forstå at en slik splittelse i folkelegemet før eller senere vil føre til borgerkrig. Men saken er den at de aktive kretser innen Arbeiderpartiet her øynet en mulighet ~~til~~ for å kvitte seg med sine farligste motstandere på ytterste høyre fløy. Og enda med velsignelse fra alle andre partier, At det vil gå helt anderledes enn ledelsen i det Norske Arbeiderparti har beregnet, tror jeg vi allerede idag kan slå fast.

Den lille krets som er "rettsoppgjørets" ophasmenn og drivere, har også forlengst innsett at de befinner seg på gyngende grunn. Et godt eksempel herfor er at det profitørsøksmål som Erstatningsdirektoratet anla mot kystselskapene med Bergenske i spissen, ilsoomt ble trukket tilbake da disse truet med å la saken prøve ved Haagerdomstolen om nødvendig! Viktige dokumenter er blitt underslått, bl.a. den overenskomst som blev undertegnet mellom Norge og England i 1940, hvor det finnes uttrykkelig bevis for Norges status som ikke-krigførende stat.

Alt dette viser oss mere og mere at vi ikke har med noget retts-samfund å gjøre, men med en klikk samvittighetsløse politikere som av all kraft vil holde oss nede for at ikke deres ~~egne~~ egne svindel-manipulasjoner skal bli åpenbare. Og de mange mere eller mindre habile jurister som de trekker i sitt kjølvann burde legge seg flg. ord Khalifen Omar på hjertet. - Ved Allah! Den svakeste blant Eder vil synes mig den sterkeste, intil jeg har skaffet ham ret, og den sterkeste vil jeg anse som den usleste intil han gjør ret! - .

Tro meg, hr dr. vi er Dem meget takknemlig for alt hvad De har gjort for at sannheten skal komme frem. Det har betydning og virkning langt utover det hvad vår skjebne betyr, nemlig for en rettferdig ~~utlysning~~ belysning av fedrelandets historie for etterslekten. I andre land, såsom Frankrike, diskuteres det idag hvorvidt Petain og Laval ble ofre for justismord. Det viser en åpenhet for sannhetens realiteter som er Zolas hjemland verdig. Jeg tror nok at den aldri hvilende purring og saklige debatt ville kunne føre frem ovenfor våre egne politikere hvis deres feil var resultater av falsk erkjennelse. Men det er de ikke. Det er målbevisst undertrykkelse av mennesker og redsel for avsløring. Og da hjelper bare en ting.

~~xxxxxxxxxxxx~~

Et flengende J'accuse!

Atter engang takk for Deres vilje til å høre dem som ellers ingen vil høre eller forstå.

Oslo, den 24-5-48.

Arbødigst.

Walter Steen.

K i l d e a n g i v e l s e r .

- 1.) Artillerisjefens navn er Kapitanleutnant D e g n , og hans bopel: Schul Pforta, Neunburg a.d. Saale.

- 2.) Generalstabsmedlemets navn er: Heinrich, Freiherr von O n c e n u. O t t o. Bopel Berlin. Adresse ukjent.

- 3.) Sjef for Militärpolitiet var dengang Lt. S v e n d s e n. Han beklaget tyveriet, men kunne ikke straffe mannskapene for det, da de allerede var reist derfra!

- 4.) Bladet " Fedrelandsvennens" referat av rettsforhandlingene mot fabrikkeler Sjur F u h r, Grimstad, samt et senere nr. av samme organ hvis dato ikke p. t. kan fastslås.

- 5.) " Lov om utlevering av forbrytere av 16 juni 1908", den offisielle utgave, prgrf.3.

- 6.) Kfr. boken: " Nu kan det ~~sees~~ segjas." av Sandberg. Forlaget Natur och Kultur, Malmø.

- 7.) Vedlagte brev er kondentifielt, og er ad omveie kommet oss i hende. Dets ekthet kan vel bringes på det rene gjennom den Amerikanske Ambassade.

- 8.) Kfr. Mainummeret av publikasjonen "Logos".

- 9.) Er intatt i "Romsdalsposten"uten at det her kan opgies dato da en ikke har nummeret for hånden. Men Drn jurn Øvergaard vil sikkert gi de nødvendige opplysninger.

- 10.) Kfr. Churchills artikler i " Verdens Gang", spec. torsdag den 28 ds.

- 11.) Kfr. nr. 15 og ^{2/-22} ~~16~~ av "Schweizer Illiustrierte Zeitung."
